

prilog 3:

Sva moja rodbina

iz djetinjstva

Pogled od moje rodne kuće kroz jutarnju sumaglicu

Moj djed Antun, zvani "Đedanta"

Moj otac Ilija

Moja majka Katica

Moj djed, Đedanta, (1877 – 1946), «volio je raditi jer je morao», kako je govorio, i u polju, i u šumi, i kod kuće. Nedjelju je poštovao, kako bi se njegovi konji Četko i Mirgeš mogli odmoriti od isto tako napornog rada. Sa svojom ženom, mojom bakom, Franjkom Lovrić (1880 – 1914, vjenčani 1899) imao je šestero djece: moju tetku Mariju, zvali smo je teta Marica, (1900 -1950), mog oca Iliju (1905 – 1948), moju tetu Luciju (1908 – 1985), mog strica Matu (1910 – 1968), te dvoje djece koji nisu poživjeli: Stipo (1902 – 1902) i opet Stipo (1906 – 1907).

Dvorište moje rodne kuće

Ispred kuće (u dvorištu) vidi se «ambar», ispred njega zgrada sa šupom i svinjcem, a iza njega zahod. Dalje, u istom pravcu, veliki štagalj sa stajom za dvije krave i dva konja. S lijeve strane, (koja se ne vidi), bila je krušna peć, bunar i «verkštet». U verkštetu smo imali «araniju», veliki kazan za kuhanje «cokava», tako se u nas zvale bundeve, kojima smo hranili marvu. Iza verkšteta je bio «drvnik», gdje smo rezali i cijepali drva za loženje «šporeta» u kuhinji i peći u sobi, te cokava za stoku.

Moja sestra Franjka, zvao sam je «Seka»

Gosti jednog kirvaja u Podcrkavlju, stoje: teta Sofija, Anka, mamina kućna pomoćnica, fotograf, jedan lugarski pomoćnik, nepoznata, Bajina sestrična po tatinj grani; sjede: tetac Mato, teta Lucija s Ljubom u jastuku, Đedanta, teta Marica iz Podvinja, mama, tata; leže: Baja Ivica, Seka Ljubica iz Podvinja, Katica, Bajina sestrična po tatinj grani, njena prijateljica (ili Ljubičina?)

Moj tata Ilija

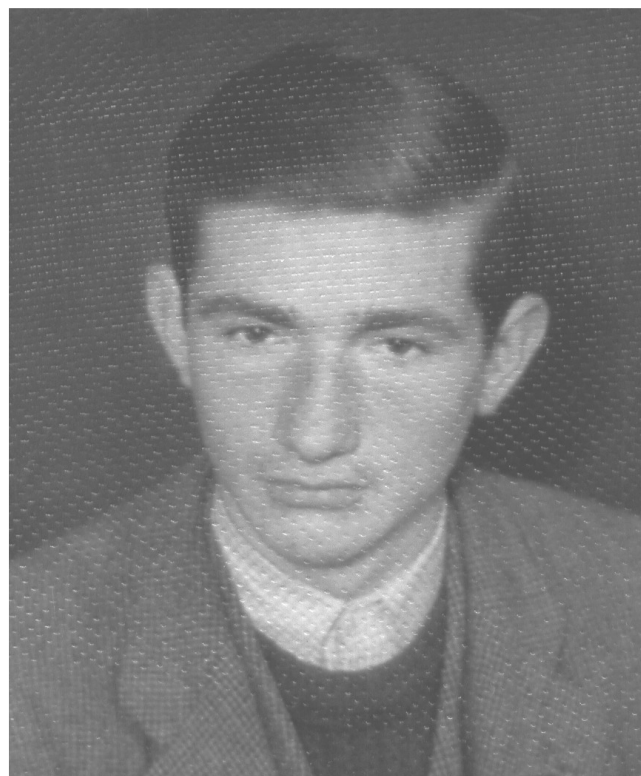
Tata, mama i seka Franjka u Brodu, ispred sobe u kojoj je stanovao tata za vrijeme službovanja u šumariji

Moje slike iz vremena završetka osnovne škole i početka gimnazije u Slavonskom Brodu

**Poslije rata se nije imalo baš što
obući, pa je dobro došla i vojna bluza**

Iz gimnazijskih poratnih dana

Obitelj mojeg strica Mate: stric, strina, kći Evica, kći Marica, zet Miša i sin Ivica (čuči)

Moj stric Mato

Moja strina Jelka

Marica i Miša s djecom

**Marica i seka Franjka
pred našom kućom**

Stric Mato, zvali smo ga Čika Mato, (1910 – 1968), bio je zemljoradnik i sa ženom Jelicom, (1907 – 1979), zvali smo je samo Strina, - živjeli su s nama do blizu pred II svjetski rat, a kad se stric rastao s didom i tatom, sagradili su kuću na kraju sela. Sjećam se, svakodnevno sam u jutro, prije škole, išao na gradilište popisati radnike, koji su do tada došli na gradilište. Imali su troje djece, Ivicu, Maricu i Evicu.

Ivica (1939 -) i Marija Jurić, vjenčani , imaju dvoje djece: Dražena (1968 -) i Mladena (1973 -).

Marica (1932 -) i Miša Sertić (1930 -), vjenčani , imaju troje djece: Nadu (1954 -), Željku (1958 -) i Vesnu (1965 -)

Obitelj moje tetke Lucije: Tetac Mato Miroslavljević, tetka, Baja i Ljuba

Bratić Ivica - Baja

Tetka po tatinoj grani bila je Lucija, zvali smo je teta Luca (1908 – 1985), udana za Matu Miroslavljevića, (1908 – 1959), zvali smo ga tetac Mata, imali su dvoje djece: Ivicu (1929 – 1985), zvaoo sam ga Baja i Ljubu (1939 -).

Baja je bio približno mojim godinama, išli smo u gimnaziju, iako ne u isti razred, kasnije smo išli u istu tehničku školu, proživljavali isti teški život poslije rata, pa smo se odlično razumijevali i jednako mislili. Bili smo na istim radnim akcijama. Ali, vojska nas je rastavila. On je otišao u vezu a ja u sanitet. Poslije vojske smo se zaposlili ja u Tvornici vagona, danas Đuro Đaković, a on odmah preko plotu u Slavenskom partizanu. Tamo je bio i tehnički direktor. Sedamdesetih godina smo se zajedno našli i zaposlili u poduzeću Rade Končar zaslugom kolege Mile Momčilovića, pa smo postali čvrsta grupa inovatora, koja je svojim radom dokazivala nestručnost tehničkih mediokriteta, koji su vladali i diktirali tehnologiju proizvodnje.

Sestrična Ljuba

Ljuba je išla svojim putem. Završivši školu za nastavnike u Slavenskom Brodu, tu je i ostala kao nastavnik, do mirovine. Udala se za Branka Obradovića, brata svoje sestrične Ljubice Zvonarević, iz Podvinja. Ima dvije djevojke, udane, s djecom. Rada živi u Sjevernoj Americi, a Darija u Osijeku.

Druga tetka po tatinoj grani je bila teta Marica, udana u Podvinje za tetka Franju Zvonarevića. Njihova djeca, brat Đuka i sestrična Ljubica. Đuka se oženio iz Podvinja i živio je u svojoj kući, a Ljubica se udala u Brod za Stevu Obradović, brata supruga sestrične Ljube. Đuka je imao dva sina. Jedan je igrao nogomet i umro mlad od srca. Ljubica je imala dvoje djece.

Tetac Franja i sin Đuka se nisu slagali, a kad popiju, bili su agresivni. Jednom takvom prilikom tetac Franja je sjekrom u glavu ubio sina, pa je osuđen bio u zatvoru u Požegi, gdje je i umro i pokopan do isteka kazne.

Po maminoj grani imao sam tri tetke. Najstarija, tetka Sofija, udana Kovačević, živjela je u Slavonskom Brodu, imala je djecu: sina Đuru, koji je bio stolar, pravio je pred drugi svjetski rat namještaj za tatinu sobu u Podcrkavlju, oženjen, živio u Rumi i tamo ima djecu; kćer Julku, koja je živjela u Brodu i imala djecu Karolinu i sina Stjepana, a muž joj je bio Stjepan Kacer, zvan Pepa, bio je ljevač u tvornici vagona.

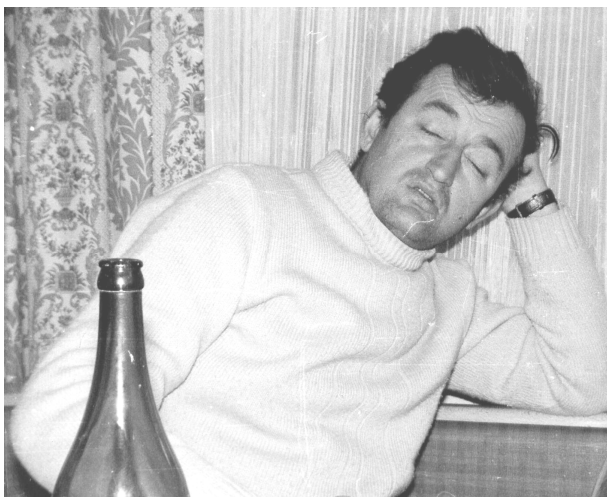
Moja tetka Štefanija Andrić

Moja tetka Sofija Kovačević

Druga moja tetka po maminoj grani bila je Franjka, živjela je u Rastušju, udana za Mišu Tadijanovića, imala sina Matu, mog bratića s kojim sam bio najmanje povezan, pa se godinama nismo vidali. Od početka drugog svjetskog rata bio je u partizanima.

Treća tetka bila je Štefanija, udovica, imala je dva sina: Franju i Miju. Živjeli su sirotinjski, mama im je često pomagala hranom, u čemu sam i sam učestvovao, a da tata to nije saznao. S njima sam bio jako povezan sve dok nisam otišao u Zagreb za vrijeme rata. Poslije rata Franjo je bio konobar u Cavtatu, a Mija trgovački pomoćnik u selu.

Moj bratić Franjo

Rano se dao na zanat, izučio je kolarski zanat, ali se nije na tom zadržao, bio je konobar u gostionici zemljoradničke zadruge u selu, a kasnije je otišao u svijet i završio kao konobar u Cavtatu. Umro je nenadano, pukla mu je aorta, koja se istanjila dok nije prsnula.

Franjin brat i moj bratić - Mija

U zemljoradničkoj zadruzi, koja je imala i trgovinu, radio je u gostionici, a kasnije i u trgovini, kao pomoćnik. Poslije je otišao u Njemačku, gdje je i umro. Njihova majka, teta Ljuba, nadživjela ih je obojicu. Od žalosti se razboljela i za par mjeseci umrla je i ona. Imao je kćer Lidiju koju od djetinjstva nisam vidio i ne znam gdje živi.

Evo me sada, sa svih mojih sedamdeset i sedam godina!

Selce, ljeto 2005.